

Amanda och Herman

A-man-da satt med en krans i hå - ren, som äng-el
mild och som ros om vå - ren, när Herrman hen - ne sin trohet
svor; men falskhet ut - i hans hjär-ta bor.

Amanda går sig ner till porten,
där fick hon se, vad hon icke trodde,
där fick hon först sina ögon opp,
fick se sin Herrman med en ann' gå bort.

"Amanda, dig jag ej längre älskar,
ty Elin haver mitt hjärta fångslat,
ty Elin, hon är min hulda brud,
gråt ej Amanda, nu är det slut!"

Amanda går sig ner till stranden,
hon vinkar avsked med vita handen:
"Adjö, farväl min otrogna vän,
vi träffas åter i himmelen!"

Amanda störtar sig ned i djupet,
då var hon klädd i det klara ljuset,
den vita klädnings hon på sig bar,
som man i oskulden alltid har.